

Θρίαμβος παραστατικής και εικαστικής φόρμας

«Έβελυν Έβελυν», μια συμπαραγωγή της ομάδας Paravan Proactions με τους Μαργαρίτα Ζαχαρίου και Διομήδη Κουφτερό. Μουσική: Jason Webley, Amanda Palmer. Σκηνοθεσία: Λέα Μαλένη. Διασκευή: Λέα Μαλένη σε συνεργασία με τους ηθοποιούς. Σκηνογραφία: Μελίτα Κούτα, Χάρης Καυκαρίδης, Ρέα Ολυμπίου. Μουσική ενορχήστρωση: Δημήτρης Ζαχαρίου. Σχεδιασμός Φωτισμών: Καραλίνα Σπύρου. Παίζουν: Μαργαρίτα Ζαχαρίου, Διομήδης Κουφτερός, Βαλεντίνος Κόκκινος, Ηβη Χαρτισιώτη.

**Νόνα
Μολέσκη**

nona.moleski
@phileleftheros.com

Κάθε έργο τέχνης αποτελεί απάντηση σε δύο ερωτήσεις, στο «Τι;» και στο «Πώς;». Η πρώτη ερώτηση αφορά το περιεχόμενο και η δεύτερη τη μορφή. Τετριμμένο, αλλά σωστό. Και συνεχίζοντας με τα τετριμμένα, αλλά σωστά, η φόρμα είναι τρόπος ύπαρξης του περιεχομένου. Όπως το σώμα δίνει δυνατότητα ύπαρξης σε πνοή ζωής, έτσι και η μορφοποίηση ενός έργου είναι η γέννησή του στον υλικό κόσμο. Οι αναλογικές σχέσεις των δύο εννοιών στα έργα τέχνης ποικίλλουν όσο και τα ψυχοσωματικά ιδιότυπα των ανθρώπων. Συμβαίνει μετά από μια θεατρική παράσταση να αισθανόμαστε ότι τα φορμαλιστικά ευρήματα των δημιουργών της λειτούργησαν ως εμπόδια, και όχι ως αγωγοί, στην προσπάθειά μας να επικοινωνήσουμε με το εσωτερικό της. Άλλες φορές νιώθουμε ότι στη γυμνή ψυχή του έργου δεν δόθηκε τέτοια ενσωμάτωση ώστε να αποκτήσει πλήρη έκφραση.

Τα έγραφα όλα αυτά για να πω ότι στην περίπτωση της μουσικής - θεατρικής παράστασης «Έβελυν Έβελυν» τα πιο πάνω δεν ισχύουν. Η παράσταση αποτελεί θρίαμβο παραστατικής και εικαστικής φόρμας, αποτελεί γιορτή των εκφραστικών μέσων, αλλά όχι εις βάρος του περιεχομένου. Όποιος ψάχνει να διεισδύσει στο εσωτερικό της φόρμας αυτής της παράστασης, θα απογοητευτεί, όχι επειδή το «μορφικό κουτί» είναι άδειο, αλλά επειδή είναι... συμπαγές. Εδώ η φόρμα δεν είναι περίβλημα, είναι αυτοτελές και αυτάρκες καλλιτεχνικό γεγονός.

Η Amanda Parker και ο Jason Webley επινόησαν τις σιαμαίες αδελφές ως μορφή για τη μουσική τους κυκλοφορώντας το 2010 το άλμπουμ τους Evelyn Evelyn και προχώρησαν την ιδέα τους ενσαρκώνοντας το κολλητό δίδυμο σε ζωντανές εμφανίσεις.

Οι Έβελυν και Έβελυν δεν υπήρξαν ποτέ «περιεχόμενο», γεννήθηκαν εξαρχής ως φόρμα,

δεν υπήρξαν ποτέ πρόσωπα, αλλά πάντα προσωπεία. Αυτά τα «ολόσωμα προσωπεία» φοράνε με υποκριτική χάρη και δημιουργική χαρά η Μαργαρίτα Ζαχαρίου και ο Διομήδης Κουφτερός, αναμφίβολα οι πιο κατάλληλοι, αν όχι οι μόνοι, για το είδος του μουσικού-θεατρικού καμπαρέ που στήθηκε από τη Λέα Μαλένη. Και εφόσον ο δις κομπέρ μέχρι τώρα Κουφτερός («Καμπαρέ» και «Zoo») ήταν η μισή Έβελυν, το ρόλο του κομπέρ-αφηγητή ανέλαβε με επιτυχία ο ταλαντούχος Βαλεντίνος Κόκκινος. Οι κωμικές του μεταμφιέσεις προχωρούν τη σουρεαλιστική αφήγηση, το σταθερό ύφος του παρουσιαστή ενός freak show που συντηρεί την αισθητική του καμπαρέ.

Σ' αυτά τα δύο επίπεδα, της αφήγησης και της παρουσίας, λειτουργούν και ο στημένος με έξυπνη φαντασία από τους Μελίτα Κούτα, Χάρη Καυκαρίδη και Ρέα Ολυμπίου χώρος της παράστασης. Στο επίπεδο της αφήγησης ο χώρος προεκτείνεται και μεταμορφώνεται από κοτέτσι μέχρι τσίρκο, στο επίπεδο της παρουσίας πάντα αποτελεί σκηνή, καθώς και σιαμαία τερατάκια ως θέαμα «γεννήθηκαν» και ως θέαμα «έζησαν». Ακόμα και αυτά τα εισαγωγικά γύρω από τις λέξεις «γεννήθηκαν» και «έζησαν» βρίσκουν την έκφρασή τους στο σκηνικό, επειδή ο χώρος είναι και θεατρικό καμα-

ρίνι ή βεστιάριο, δηλαδή, χώρος που φτιάχνονται τα θεατρικά «προσωπεία».

Η Λέα Μαλένη αρχίζει να φτιάχνει τις Έβελυν από τα κουκλάκια του κουκλοθέατρου. Τα κουκλάκια μεγαλώνουν και γίνονται κοστούμια, ή μάλλον κοστούμι, γίνονται «προσωπείο» των σωμάτων. Η σκηνοθέτις μαζί με το ζευγάρι των ηθοποιών εφεύραν ως υποκριτικό κλειδί την αισθητική του κουκλοθέατρου. Οι φιγούρες των δύο Έβελυν και κινούνται κουκλίστικα χάριν στα τρία τους πόδια και δύο χέρια και (εδώ ενδυναμώνεται το μελοδραματικό στοιχείο τόσο ταιριαστό σε λαϊκά θεάματα τύπου freak shows) αποτελούν κούκλες στα χέρια των εκμεταλλευτών τους. Μια γεμάτη σκηνοθετική δουλειά, με καθαρή επίγνωση της στιλιστικής του είδους. Η μοναδική χαλάρωση της παράσταση επήλθε, κατ' εμένα, στη σκηνή του παιχνιδιού των ερωταπαντήσεων με το κοινό. Η χαριτωμένη αμηχανία της Μαργαρίτας Ζαχαρίου δεν έφτανε για την κάλυψη της σκηνής.

Το μουσικό στοιχείο κυριάρχησε στην παράσταση. Η μουσική ήταν ζωντανή, το περισσότερο κείμενο τραγουδιόταν, πράγμα φυσιολογικό για έργο γεννημένο από μουσικό άλμπουμ.

Οι Paravan Proactions κάνουν ενδιαφέρουσες παραγωγές.